

немає усталених позитивних методик оцінки ефективності діяльності державних органів управління [2].

Необхідно звернути увагу на соціальну, політичну ефективність державного управління якістю ЗСО. Політична ефективність – це політичні результати, наслідки державного втручання у певну політику. Вона важко піддається безпосередній оцінці через наявність непрямих і суттєвих впливів.

На думку В. Цветкова, проблему ефективності державного управління можна розглядати з позиції його функціональної ефективності, а в кінцевому підсумку – соціальної ефективності, внаслідок чого інтегративним критерієм виступає суспільна корисність. Дослідник переконаний у тому, що будь-яка концепція ефективності державного управління має враховувати не лише економічні, людські ресурси й можливості, а й соціальні потреби суспільства, політичні й організаційні фактори [2].

Одним із найвагоміших моментів при оцінюванні ефективності державного управління якістю ЗСО, як і освіти в цілому, є той соціальний ефект, величина впливу (гуманітарного, морального, духовного) механізмів державно-громадського управління освітою на суспільство, що здійснюється як безпосередньо, так і опосередковано через результати діяльності освітньої галузі, зокрема ЗСО.

Отже, поняття ефективності державного управління якістю ЗСО вживається скоріше у сенсі результативності управління, тобто оцінки того, досягнуті чи ні основні цілі освітньої державної політики, освітніх програм, розв'язані або не розв'язані поставлені перед системою загальної середньої освіти завдання.

Література

1. Тертичка В. Проблеми оцінювання результативності й ефективності в аналізі державної політики// Вісник УАДУ. – 2002. – № 2. – С. 217.
2. Цветков В.В. Державне управління: основні фактори ефективності (політико-правовий аспект)/ В.В. Цветков; Ред.: Ю.С. Шемшученко, В.Б. Авер'янов. –Х.: Право, 1996. – С. 146.

МЕДІАПІДТРИМКА ВНЗ ДЕРЖАВНОЇ ФОРМИ ВЛАСНОСТІ

Ядранська Олена Василівна

ОКВНЗ інститут підприємництва «Стратегія»
52201, вул. Гагаріна, м. Жовті Води, 38, Дніпропетровська обл.

Розглядається проблема медіапідтримки навчальних закладів державної форми власності та наголошується на можливих напрямках вдосконалення відповідної діяльності.

Останні зміни в політиці щодо вищих навчальних закладів надають можливість думати, що ВНЗ державної форми власності опинились у більш вигідному становищі ніж комерційні. Але це не зовсім так, через те, що державні ВНЗ мають ліцензію на навчання більшої кількості студентів ніж це передбачено державним замовленням. Таким чином складається конкуренція між ВНЗ державної та приватної форм власності. Однак в інформаційному сенсі комерційні університети, інститути, коледжі опинилися в більш вигідному становищі, ніж державні. Це

можна побачити підчас так званої профорієнтаційної програми, яка відбувається кожен рік починаючи, як правило, з 2 семестру. Основними медіаносіями у державних вишах є викладачі, які просто ходять по школах, розповідають про свій заклад під час бесід з учнями шкіл та їх батьками. Іноді такі бесіди супроводжуються роздаванням буклетів, листівок і т.д. Частіше всього викладачі, яких зобов'язали проводити таку агітаційну роботу самі створюють презентаційні відеоролики (використовуючи програму Power Point, або аматорське відео). У той же час приватні ВНЗ підходять до такої діяльності більш професійно, це впадає в око навіть коли порівнюєш офіційні сайти таких закладів. Відсутність медіа підтримки з боку держави відбилася і на виданні друкованих видань. Доктор філологічних наук, професор. О.Ф.Коновець наголошує, що «...інформаційна підтримка освіти - проблема комплексна. Ї освітня періодика, безумовно, є важливою складовою продукування та використання спеціалізованої і масової освітньої інформації» [1]. Повністю розділяючи думку автора, хотілося б зазначити, що на сьогоднішній день вкрай необхідний моніторинг подібних друкованих видань, для визначення впливу інформації, що подається, на формування позитивної думки про державні навчальні заклади та обов'язкове отримання зворотного зв'язку. Адже через недоліки в поданні як освітньої інформації, так і інформації про освіту суспільству (включаючи інформацію про корупцію здебільшого у державних закладах освіти, не досліджуючи цю проблему у комерційних) виникає проблема односторонньої поінформованості громадськості і, як наслідок, недовірливе ставлення до навчальних закладів, позиціонування їх як таких, що видають випускникам дипломи, що непідтверджені їх знаннями.

На нашу думку, такий стан речей не може бути прийнятний у демократичному суспільстві і викликає: по-перше, інформаційний перекис; по-друге, порушує об'єктивність подання інформації; по-третє ставить в нерівні позиції вищі навчальні заклади різних форм власності, що усуває можливість чесно конкурувати. Пояснити такий інформаційний дисбаланс між державними та комерційними вишами можна тим, що останні знаходяться під прискіпливим контролем відповідних державних органів, які, роблячи добру справу, за результатами перевірок оприлюднюють через засоби масової інформації негативні явища (скажімо нецільове використання коштів), а інформація, яка могла б слугувати противагою не висвітлюється. Тоді як комерційні ВНЗ намагаються забезпечити себе подібним захистом. Як один із варіантів подолання подібної ситуації можна розглянути медіа підтримку вищих навчальних закладів державної форми власності самою державою.

Як зазначає Брайан Дж., Томпсон С. в праці «Основи воздействия СМИ», медіапідтримка є інноваційним використанням мас-медій <...> коли державна політика зосереджується на цій темі. Кампанії медіапідтримки відрізняються від інших інформаційних кампаній тим, що: 1) стратегія медіапідтримки спирається на громадські організації та групи, які виступають від власного імені та говорять самі за себе (а не від імені професіоналів); 2) ключові концепції – настановлення на пріоритетність і фреймінг; 3) цільова аудиторія – індивіди і групи, що можуть сприяти зміні суспільної свідомості; 4) медіапідтримка спрямована переважно на вироблення політики <...> ніж на повідомлення на тему <...> 5) перенесення фокусу зі змін конкретної особи на зміну середовища [2].

З огляду на вище приведену інформацію, вирішення поставленої проблеми нам бачиться :

- у створенні при Міністерстві освіти і науки, молоді та спорту України підрозділу, який би займався інформаційною підтримкою підпорядкованої йому сфери діяльності, а також такі служби або відділи повинні бути у самих ВНЗ;

- у використанні ЗМІ не тільки як засобу констатації подій, а як засобу висвітлення діяльності вищих навчальних закладів шляхом використання таких комунікаційних практик як журналістика (реаліті-шоу, журналістське розслідування і т.д.), PR, пропаганда, фреймінг і таке інше;

- залучення до формування позитивного іміджу ВНЗ державної форми власності громадські організації, об'єднання, асоціації.

Література

1. Актуальні питання масово-інформаційної підтримки української освіти д. філол. н., проф. О.Ф.Коновець <http://journalib.univ.kiev.ua/>
2. Брайан Дж., Томпсон С. Основы воздействия СМИ. М.: „Вильямс”. 2004.

ПРОБЛЕМИ НОРМУВАННЯ ПРАЦІ В ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ

Ядранський Дмитро Миколайович

Класичний приватний університет
69002, вул. Жуковського, 70, м. Запоріжжя

Розглядається проблема пов'язана із необхідністю перегляну нормативів академічного навантаження на викладачів вишив з урахуванням змін, що відбулися в структурі дисциплін, що викладаються.

В системі вищої освіти з радянських часів відбулася низка принципових змін, що призвели до необхідності перегляну норм праці. Однак такого перегляду не відбулося. Старі норми які на сьогодні, будучи архаїчними принципово заважають ефективному функціонуванню та управлінню закладами освіти. Зокрема система внутрішнього планування вищих навчальних закладі заснована на використанні застарілих норм навантаження на викладачів.

Часто не тільки заклади контролю (зокрема Міністерство освіти і науки, молоді та спорту), але і адміністрація ВНЗ не зважають на зміни, що відбулися, вимагаючи дотримання радянських норм. На нашу думку, сьогоднішній етап розвитку національної вищої школи знаходиться на межі перетин якої призведе до остаточної втрати українськими вишами кваліфікованих конкурентоспроможних викладачів, в наслідок чого якість освіти остаточно впаде. Уникнення такої руйнації вимагає перегляду всієї системи встановлення міри праці викладачів ВНЗ.

Основною проблемою, на якій заснована низка інших - є зміна структури дисциплін, в якій відбулося скорочення аудиторного навантаження та збільшення питомої ваги самостійної та індивідуальної роботи. Це, в свою чергу, призвело до скорочення академічного навантаження викладачів і пропорційного зростання кількості методичної роботи (час на розробку якої до того ж не змінився).

Чи не єдиним виходом із такої ситуації, що на сьогодні відповідає вимогам правового поля, є зменшення академічного навантаження викладача (з відповідним скороченням заробітної